

VRIENDINNEN VOOR ALTIJD

HETTY VAN AAR ↙

STANDAARD UITGEVERIJ

HOOFDSTUK 1

Emma liet haar rugzak op de grond glijden en keek voorzichtig om zich heen. De eerste schooldag was begonnen. Op een nieuwe school in een nieuwe stad. Wat een ellende. Ze kende niemand, helemaal niemand. En de anderen kenden zo ongeveer iedereen, behalve haar natuurlijk.

Het was nog een wonder dat ze de weg naar school gevonden had. Gisteren had ze met papa de route gereden. Echt moeilijk was die niet. Maar toch, voor het eerst alleen in een vreemde stad ...

‘Wil je nog een keer, voor de zekerheid?’ had papa na afloop gevraagd. Hij had bezorgd geklonken. Dat mocht ook wel. Het was tenslotte zijn schuld dat ze moest verhuizen, ver weg van haar vriendinnen. Het bedrijf waar hij werkte,

vertrok naar China en papa zat zonder werk. Eerst vond hij het niet zo erg. Nu kon hij nog fijn even het huis schilderen en het tuinhok repareren. En de dakgoot schoonmaken. Zelfs Emma's kamer werd eindelijk lichttroze geverfd. Maar op een dag waren alle klussen gedaan en nog steeds was er geen nieuwe baan. Papa was stil geworden, en somber. Je werd er verdrietig van als je naar hem keek. En toen kwam er toch nog werk. Ze moesten wel verhuizen naar een andere stad, maar dat vond Emma minder erg. Het was lang zo ver niet als naar China.

Emma schoof stil op haar stoel heen en weer en zuchtte. Het was hier net zo vreemd als in China, alleen spraken ze geen Chinees. Maar dat maakte niets uit, want niemand zei iets tegen haar.

Ook op school wist ze nergens de weg. En je moest bijna elke les naar een ander lokaal, met al je boeken. Je sjouwde je suf door die kilometerslange gangen. Wat een ellende. Ze probeerde onzichtbaar te zijn en dat lukte goed. Het eerste uur zei niemand iets tegen haar. Nou ja, bijna niemand.

Claudia, het meisje naast haar, vroeg opeens: 'Heb jij al je boeken al gekaft?'

Emma kreeg een kleur en knikte. Even later werd er opeens gelachen, schuin voor haar. Vier

meisjes kregen tegelijk de slappe lach.
'Ze zijn weer bezig', mompelde Claudia.
'Wie?' fluisterde Emma.
'Yéék!' wees Claudia.
'Yéék?' Emma trok een vies gezicht.
'Yelien, Eline, Ellen en Kato. Daar kom je niet tussen, hoor. Die zijn altijd samen.'
Een beetje jaloers keek Emma naar het groepje.
De rest van de tijd zat Claudia meestal achterstevoren te fluisteren met Sofie, die achter haar zat.
Het tweede uur kwam er een klein, kaal mannetje binnen. Hij gaf Engels en stelde zich voor. 'Good morning, I am mister Johnson. Na schooltijd heet ik Janssens.'
Voor het eerst had Emma een beetje om zich heen durven kijken. De meeste jongens leken wel kleuters. Daar zat er een met roze wangen en natte piekhaartjes van de gel. Alsof hij net door zijn moeder uit de badkuip was gevist. De jongen achter hem was heel anders. Hij had een piercing in zijn wenkbrauw. Zijn broek en shirt waren zwart, net als de kringen onder zijn ogen.
Naast hem zat er eentje doodleuk in zijn neus te pulken. Hij at het nog op ook. Ieuw! Wat een viezerik.
Rechts vooraan zat een smalle jongen ernstig door zijn bril te kijken. Die werd vast professor.

Emma's ogen dwaalden langs de meisjes schuin voor haar. Die lange blonde zag er erg sportief uit. Soepel lijf, soepele broek en bloes. Helemaal perfect.

Een heel verschil met het meisje daarachter. Met een elastiekje probeerde ze haar dikke bos haar bij elkaar te houden, maar het sprong en krulde alle kanten op. Haar verbleekte rode shirt slobberde om haar lijf.

Het meisje daarnaast droeg de bloes die Emma zelf zo mooi vond. Ze had het model in een reclameblaadje gezien, maar was het weer vergeten door de verhuizing.

Iets verderop zag ze een meisje met zwaar opgemaakte wimpers. De uitgelopen mascara had zwarte stippeltjes op haar bezwete wangen gemaakt.

Ze schrok zich rot toen mister Johnson opeens naast haar stond.

'And, young lady, vertel je ons nog hoe je heet? Of is dat top secret?'

'Emma, meneer', mompelde ze. De hele klas staarde haar aan. Als ze niet wilde opvallen, moest ze vooral zo doorgaan.

Toen ze na de eerste pauze het lokaal binnenkwam, was ze haar plaats kwijt. Sofie zat naast Claudia. Je mocht de eerste week nog kiezen waar je ging zitten, had de juf van Nederlands het eerste uur gezegd. Hoe heette ze

ook alweer? O ja, mevrouw Peeters.

Helemaal vooraan was nog een plaats vrij, naast de smalle jongen met de bril. Emma aarzelde. Toen zag ze opeens de lege tafel helemaal achteraan. Dankbaar dook ze weg achter de ruggen van de anderen.

En dan die pauzes ... Vreselijk! In haar eentje stond ze naast de ingang, met uitzicht op het schoolplein. Daar hingen de jongens in groepjes bij elkaar en liepen de meisjes gearmd heen en weer. Er werd gelachen en gepraat, alsof ze elkaar al jaren kenden. Iedereen had wel iemand, behalve zichzelf.

Of nee, toch niet. Er was nog een meisje uit haar groep heel alleen. Ze stond alle pauzes naast het hek bij de fietsenstalling, alsof ze uitkeek naar iemand. Maar er kwam niemand. Katja heette ze. Emma had haar naam onthouden, omdat Katja nogal opviel. Ze was lang, haar vuurrode krullen staken boven iedereen uit. En ze was superslank, als een fotomodel. Door haar strakke, witte shirtje kon je haar behaetje zien. Ze leek veel ouder dan twaalf.

De uren kropen voorbij. En ook de helft van de lessen ging aan Emma voorbij, ze had het te druk met ongelukkig zijn. Pas toen de laatste zoemer ging, kwam ze in actie. Ze greep haar rugzak, trok een sprint naar de fietsenstalling en racete zo snel ze kon naar huis.

Hijgend en zwetend stond ze in de keuken van hun nieuwe huis. Wat een verschrikkelijke dag. Ze knipperde met haar ogen om haar tranen weg te werken. Nu niet gaan huilen, daar schoot ze niets mee op. Ze kon beter een glas water drinken. Dat hielp meestal wel.

Toen ze de kraan opendraaide, kwam mama de keuken in. Ze zeulde een verhuisdoos met zich mee en zag er verhit uit. Plukjes haar plakten tegen haar klamme gezicht.

‘Ben je er al?’ zei mama. ‘Dat is lekker vroeg. Maartje moet nog twee uur. Zo zie je maar, de nieuwe school heeft de nodige voordelen. Hoe was je eerste schooldag?’

Emma draaide de kraan dicht. ‘Ging wel.’

‘Heb je een leuke klas?’

‘Ik ken nog niemand.’

Mama zette de verhuisdoos op het aanrecht. ‘Dat komt nog wel. Voor je het weet heb je nieuwe vriendinnen.’

Dat moet ik nog eens zien, dacht Emma. Maar ze zei het niet hardop. Mama kon het ook niet helpen dat ze verhuisd waren. Zij moest ook opnieuw beginnen hier, zonder familie en vriendinnen. En over twee weken begon ze aan haar nieuwe baan.

Was Maartje maar thuis. Vaak was haar twee jaar jongere zusje een plaaggeest. Dan kregen ze ruzie. Maar nu miste Emma haar. Samen hadden

ze iets leuks kunnen doen. Desnoods voor de honderdduizendste keer naar Maartjes favoriete Disneyfilm kijken.

Met vlugge vingers rolde mama het glasservies uit het krantenpapier. Een voor een zette ze de glazen in de kast.

‘Kan ik helpen?’ vroeg Emma. Ze voelde zich schuldig omdat mama het zo druk had.

‘Nee hoor, ga lekker iets gezelligs doen.’

Iets gezelligs? dacht Emma. Hoe kon je gezellig doen als je je zo leeg voelde vanbinnen? Zo leeg als ... als hun nieuwe huis, toen ze vorige week aankwamen. Hun stemmen en stappen galmden hol in de kale kamers. Nu niet meer, gelukkig. De meubels stonden op hun plaats en de schilderijen en gordijnen hingen. Ze had zelf nieuwe spullen voor haar kamer mogen uitzoeken. Het huis was ervan opgeknapt, nu zij nog.

Ze aarzelde even. ‘Mag ik even op jouw telefoon appen met Paulien?’

‘Vooruit dan maar’, zei mama.

Emma moest even haar hart uitstorten. En bij wie kon dat beter dan bij Paulien, haar aller-aller-allerbeste vriendin.

Plientje!!!

Emmetje!
Hoe was je eerste schooldag?

Vreselijk!
Op deze school ken ik niemand.
En niemand kent mij.

Wat vreselijk, Em.
Kon ik je maar helpen.

Je bent te ver weg.

Het is pas je eerste dag.
Misschien gaat het over
een paar dagen beter.

Ik denk niet dat ik hier ooit wen.
Misschien word ik ziek van heimwee.
Dan moeten we wel terug van de
dokter. Dat zou wat zijn, Plien.

Plientje...

Plien???

Sorry sorry. Dat was mama.
We eten pasta.
Maar ze is de pasta vergeten.
Ik vlieg nu naar de winkel.
Tot snel. X X X

Toen werd het stil. Tranen rolden over Emma's wangen. Ze kon ze niet langer tegenhouden. Ze had gewoon heimwee. Heimwee naar huis. Maar ze was hier nu thuis. Help! Wat moest ze doen? Niets. Helemaal niets. Gewoon in bed kruipen met het dekbed over haar hoofd. Net doen alsof ze niet bestond.

Haar bed was al bezet. Mimauw, haar kleine, zwarte katertje, lag lekker opgekruld te slapen. Emma ging naast hem zitten. Arme Mimauw. Hij moest drie weken binnenblijven, om aan het nieuwe huis te wennen. Anders zou hij weglopen om het oude huis te zoeken. Konden ze maar samen gaan.

Ze aaide het zachte, glanzende velletje. Meteen zette Mimauw zijn brommertje aan en begon te snorren.

Arme Mimauw, dacht Emma weer. Hij was zo tevreden, terwijl hij binnen opgesloten zat. Met dit weer nog wel. Het was zo heet, veel te warm om weg te kruipen onder het dekbed. Ze moest iets anders verzinnen.

Opeens zag ze haar lievelingsboek in de kast: *For Girls Only*. Daar stond misschien wel iets in wat haar kon helpen. Ze begon te bladeren. Als je lacht, krijg je sneller vrienden, las ze. Ja, dat zal wel. Maar er viel niets te lachen. Somber sloeg ze wat bladzijden om. Ze werd op haar wenken bediend: 4 redenen om te lachen. O ja, viel er dan toch wat te lachen? Wat waren die 4 redenen dan? Met lichte tegenzin begon ze te lezen.

Lachen is gezond.

Je maakt makkelijker vrienden.

Lachen verdrijft stress.

Lachen = je goed voelen.

Aha, dat laatste klopte aardig. Ze lachte niet, omdat ze zich helemaal niet goed voelde.

Dat was ongezond, je kreeg er stress van en daardoor maakte je geen vrienden. Als je alles omdraaide, klopte het ook, zag ze. Ze bladerde terug naar de tips.

Vraag of je in hun vriendenboek mag schrijven, stond er.

Dat durfde ze niet. Je kon toch niet zomaar in een wildvreemd vriendenboek schrijven? Zuchtend las ze verder.

Zoek iemand die ook alleen is. Dat leek zo gek nog niet.

Emma klapte het boek dicht. Ze dacht aan Katja. Die was ook alleen. Morgen zou ze naar haar toe gaan. Misschien, als ze durfde. Gewoon een praatje maken. Wie weet was dat wel de gouden tip.

Na het eten vroeg ze mama: 'Mag ik nog heel even kijken of Paulien wat heeft geappt?'

En ja hoor, Pauline was online.

hi, emmetje! hoest?

mis joe muts. snik snik! 🤔

mis u2.

hoes je klas?

wel leuk, denk ik.
de helft ken ik al van onze oude school. jij kent ze ook: femke, laurie, hanne, naomi en merel.
en bart, dieter, thomas ...

help! ik wil terug.
is er nog plaats?

voor jou altijd. 😊
o, ik moet eten.
see u.

luf u muts. ♥

luf u 2.

© 2016 Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.
Gedrukt in Europa

Veertiende, herwerkte druk

ISBN 978 90 02 28728 2
D/2026/0034/194
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen
van AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining
(art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).